

## Hồi 20

# Rồng Mây Gặp Hội

**C**ửu Thiên Hiệp nghe thế toan bước nhanh ra ngoài, thì thấy người đó quát:

- Người toan đào tẩu à.

Giọng nói to như sấm vang lên, tiếp theo là luồng kinh phong nhỏ như to, xoáy mạnh vào cơ đại huyệt Cửu Thiên Hiệp thế nhanh khôn tả.

Cửu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, tay hữu vươn ra hai ngón, hóa ra chiếu kiếm Thường thắng bát kiếm điểm nhanh vào luồng kinh phong như lạc tinh sa, đôi chân dùng Lôi hành cửu chuyển thế mạnh như phong lôi đánh trả vào đối phương.

Người ấy phát tay áo chống lại, vừa tung mình lên cao bảy thước miệng nói to:

- Hay thật. Ta đoán không sai.

Vừa nói dứt, người ấy đã hạ xuống đất, gương mặt đường đường chính chính đôi mắt chiếu hào quang lấp lấp oai phong nhìn thẳng người Cửu Thiên Hiệp.

Bấy giờ, Cửu Thiên Hiệp mới nhìn rõ đối phương là một người tầm vóc, mặt vuông, tai lớn, cằm bạnh mắt to, năm chòm râu dài, điểm tô gương mặt thêm phần hiên ngang khí vũ. Trên lưng treo lưng lửng thanh kiếm Lục sa ngư, nghị dung thật khác phàm.

Cửu Thiên Hiệp nhìn kỹ khách lạ lòng chàng bỗng thấy kính mến lạ, bao nhiêu sự uất hận tiêu tan rất nhanh.

Người ấy nhìn Cửu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Túc hạ thuộc môn phái nào ? Tại sao lại ẩn mình lén lút như thế ?

Cửu Thiên Hiệp thấy khách lạ nghiêm trang nghi biểu, chẳng phải phường ta ma ngoại đạo, nên chàng thành thực trả lời:

- Tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ vì tại hạ đi ngang Trường An ...

Khách lạ không đợi chàng nói dứt câu liền cau đôi mày lưỡi kiếm hỏi nhanh:

- Cây có cội, nước có nguồn ? Nhân vật võ lâm ai lại không môn, không phái ?

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười đáp:

- Rất tiếc, tại hạ chưa thể liệt vào hàng nhân vật võ lâm, chẳng qua tại hạ động tính hiếu kỳ mà đến đây thôi.

Chàng nói đến đây, tự cảm thấy thẹn với lòng nên mỉm cười khổ sở, thần thái mất hẳn vẻ xinh tươi.

Người lạ mấp máy đôi môi, muốn nói gì nhưng lại thôi.. sau cùng cả cười nói:

- Ngày nay ở Trường An sự náo nhiệt xem đủ măn nhãn, nhưng mà sự náo nhiệt đó không có để gì xem ?

Dứt lời, người ấy chạy đến đầu bờ tường nhìn xuống vừa nói nhỏ:

- Tam ca ca đã đến rồi.

Tiếp đấy, gã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, lay động trên bờ tường như phượng múa rồng bay, lấy kiếm làm bút, vẽ lên mặt đá hai chữ TUYỆT TÌNH to bằng cái chén trà. Nét bút rất linh động, sau khi vẽ xong gã quay lại nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Người vừa sử dụng quái chiêu kỳ thế mà người không nhận là nhơn vật võ lâm, dù người không nhận người cũng mặc nhiên là con nhà võ, vả lại muốn xem hội, thì phải lưu lại đây một ký hiệu gì chứ ?

Cừu Thiên Hiệp hơi bối rối, bất giác thẹn đỏ mặt, chàng lắc đầu nói:

- Tôi không có ký hiệu gì cả.

Khách lạ cau mày, trầm giọng bảo:

- Không có ư ? Thế thì dù người có tính hiếu kỳ đến đâu cũng khó mà xem hội được.

Cừu Thiên Hiệp thần thờ:

- Thật thế sao ?

Khách lạ dịu giọng bảo:

- Đúng vậy.

Nói đến đây người ấy cả cười đổi giọng tiếp:

- Có thể người chọn một ngoại hiệu gì theo ý thích cũng được.

Cừu Thiên Hiệp ái ngại bảo:

- Chỉ sợ không ổn.

Khách lạ mỉm cười giải thích:

- Chẳng sao cả. Phàm con nhà võ ai ai cũng tự chọn cho mình cái tên chữ, hoặc ngoại hiệu theo sở thích. Chẳng nhẽ đường đường tráng sĩ lại chịu vô danh tiểu tốt hay sao ?

Lời nói ấy của khách lạ làm khích động tâm chí Cừu Thiên Hiệp, khiến chàng tự nhủ:

Hắn nói đúng đấy. Chữ hiệu là do sở thích của mỗi người, chẳng nhẽ ta mãi mãi vô danh không có tự hiệu hay sao ? Ta có thể tự lập môn phái cho ta chứ.

Nghĩ vậy nhưng chàng lại rùng mình e ngại ...

Khách lạ nhìn thấy thái độ của chàng, tức cười bèn đưa ra một ví dụ giải thích:

- Này các hạ. Ta là một kẻ không có môn phái chỉ vì ta quen dùng cây gươm thép gọi là Tuyệt tình kiếm mà ta quen miệng gọi Tuyệt tình kiếm lâu ngày dài tháng thiên hạ quên bằng tên họ thật của ta, mà gọi ta là Tuyệt tình kiếm khách chẳng nhẽ ta cứ tuyệt hay sao ? Bởi vậy tự hiệu là do sở thích của mình mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua liếc mắt nhìn hắn và nói thầm:

Con người đường đường chánh chánh như ngươi, mà dùng hai chữ tuyệt tình không khéo thiên hạ lại hiểu lầm ... cũng oan lắm đấy.

Tuyệt tình khách thấy chàng tư lự, tưởng đâu chàng đang suy nghĩ tìm ký hiệu, bèn tỏ vẻ lưu ý nói:

- Ta thấy các hạ có nghi biểu hơn người, tương tự anh chàng thư sinh bạch diện, vậy các hạ cứ tự tiện vẽ đùa một ký hiệu gì cũng được để tượng trưng là được.

Lời nói của hắn đánh thức Cừu Thiên Hiệp lần nữa khiến chàng lại nghĩ:

Quyển Bồ thiên tàn thiết hạo khí thơ là một vật chí bửu trong giới võ lâm, ai ai cũng ước ao nhặt được.

Tại sao ta chẳng vẽ quyển tuyệt thế kỳ thư này lên bờ tường cho mọi người biết rõ ?

Vừa nghĩ ngợi, chàng bèn tương kế tựu kế nói:

- Y theo lời các hạ chỉ giáo, tại hạ giống tên bạch diện thư sinh, thì tiện đây tại hạ vẽ một quyển sách làm ký hiệu được chăng ? Sở dĩ tại hạ làm thế là chỉ nghĩ đến việc xem buổi hội mà thôi.

Nói xong, chàng chẳng do dự tay tả duỗi thẳng vương ra hai ngón, nhắm bên dưới chữ Tuyệt tình vận công vào đôi ngón tay ấn mạnh trên mặt đá, vẽ một quyền sách nhỏ hình dáng giống như tạc

Tuyệt tình khách thất kinh tái mặt, hấn không ngờ Cừ Thiên Hiệp tuổi trẻ mà công lực đến bậc thượng thừa, lấy tay vẽ trên đá như vẽ vào mặt cát, mặt bùn, lại thấy Cừ Thiên Hiệp vẽ quyền sách phía dưới hai chữ Tuyệt tình khiến hấn quá cảm phục kêu to lên:

- Này các hạ, lấy công lực mà so, thì các hạ hơn ta gấp bội, tại sao lại vẽ ký hiệu dưới chữ Tuyệt tình, chẳng hóa ra quá khiêm nhường với ta lắm ư ?

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp:

- Không phải vậy đâu. Chỉ vì đại huynh thuộc vào hàng tiền bối của tôi đấy.

Tuyệt tình kiếm khách nghe quá lấy làm đẹp dạ, phá lên cười to nói:

- Này tiểu bằng hữu. Canh ba chúng ta sẽ gặp lại nhé.

Nói đoạn, Tuyệt tình kiếm khách nhún mình nhảy ra xa mấy trượng chớp mắt đã biến mình vào cuối ngõ mất dạng.

Cừ Thiên Hiệp đưa mắt tiến chân Tuyệt tình kiếm chàng lại lui vào bóng tối ngồi chờ rất lâu vẫn không thấy nhân vật nào đến thêm nữa.

Chàng nhìn thấy đêm đã đầu canh, nên vội lững thững quay mình đi ra phố, tìm một tửu lầu ăn uống no nê. Thấy thời giờ còn lâu lắm mới đến canh ba, chàng lại rời tửu lầu đi tìm một khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cừ Thiên Hiệp ra khỏi quán ăn, tìm đến khách sạn Bình An chỉ cách đây vài căn phố.

Sau khi thuê được một căn phòng, chàng ngồi xuống chiếc giường tịnh tọa dưỡng thần, hầu có đủ tinh thần phó cuộc long tranh hổ đấu đêm nay.

Cừ Thiên Hiệp mới vào Long vắn đại trận bằng hình thức đợi chờ, lòng chàng lo lắng chẳng an nên ngồi trên giường tĩnh tọa, mà tâm thần bất định, những dấy vết ký hiệu các môn, bang, phái trên bờ tường, cùng những nhơn vật hình như hiện lên nhảy múa lơ mơ trước mặt chàng, tựa hồ chàng đang kẹt vào trận Ngũ hoa, bát môn.. nên sự tịnh dưỡng tinh thần không có hiệu quả gì cả.

Chàng đang mê loạn mơ màng, bỗng nhiên tiếng gió rít như xé lụa, rơi vào giữa nhà ngoài song cửa phòng của chàng.

Cửu Thiên Hiệp giật mình đánh thót một cái, bước nhẹ xuống giường đi lần ra cửa sổ, chàng hé nhẹ cánh cửa nhìn vào trong viện.

Nhưng, bên trong tối đen như mực không thấy một bóng người động tịnh. Chàng toan nhảy đẩy cửa bước ra ngoài, chợt thấy bên dưới nhà đèn đuốc sáng, ánh đèn lại di động vào giữa nhà, Cửu Thiên Hiệp hé cửa theo dõi chỉ thấy hai bóng người, ngồi đối diện nhau giữa sảnh phòng, một người vạm vỡ tráng kiện, còn một người ốm nhỏ yếu đuối, nhưng chàng không nhận rõ mặt mũi cả hai ra sao, vì họ quay mặt vào trong nhà.

Bấy giờ, người tráng kiện giơ tay chỉ bức họa sơn hà xã tắc treo trên vách, cất tiếng rồn rảng nói:

- Sư thúc. Thật là cuộc hội rồng mây, võ lâm hai đạo chánh tà sẽ dự không ít, họ chiếm cứ phía Tây Bắc hết nửa mảnh giang sơn hôm nay họ về đây chật cả cô đô như cuộc họp mãn đường hồng.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rúng động, vì giọng nói của người này hình như chàng đã có dịp nghe qua mấy lần.

Người ốm nhỏ gật đầu bảo:

- Thật vậy sao ?

Cửu Thiên Hiệp chợt nhớ ra giọng của lão ống, chính là giọng nói của lão già giống khỉ diễn võ lúc ban mai, và người vạm vỡ tráng kiện kia chính là Ma diện nhơn.

Chàng liền nín lặng theo dõi cuộc trò chuyện của hai người.

Ma diện nhơn tiếp tục nói:

- Sư thúc. Họ đến rất nhiều, nào là: Bạch xà lang quân Trại Đốn Dương, Mạnh lão thái.. và.. À. Và Thể Vân bang, có cả lão Du tổ tông Ngô trung sanh của không môn, hần ghi ký hiệu Tam chi thủ.

Lão ốm nhỏ cười hi hí bảo:

- À. Như thế càng náo nhiệt chứ sao.

Ma diện nhơn lại nói:

- Chánh đạo có hai người, một người vẽ ký hiệu phạn phiêu..

Nghe đến đây, lão ốm vụt đứng phắt dậy, lão cả kinh, ngắt lời:

- Hấn. Hấn là thước y du long Thượng Quan Kiệt, sáng này ta thấy hấn, cũng là sự ngẫu nhiên, ta chú trọng đến việc lưu ký hiệu, và sợ kẻ có quyền tuyệt thế kỳ thư mà ít ai tưởng đến ... biết đâu Thượng Quan Kiệt chẳng giữ vật này.

Vừa nói dứt, lão ngồi bệt xuống trường kỷ tỏ vẻ lo sợ ưu tư.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, bấy giờ chàng mới vỗ lẽ các tay danh thủ giang hồ, tụ tập tại Trùng Anh, chỉ vì họ muốn tìm hiểu quyền thiết thư mà thôi, chính chàng mới là cái bia, mà họ lại không rõ.

Ma diện nhơn nghe lão ốm nói, hấn tỏ vẻ bất phục, trầm giọng tiếp lời:

- Sư thúc khéo khen dồi chí khí của người, mà làm mất oai phong của mình, chắc gì họ thành tựu đâu.

Lão ốm lắc đầu thở dài, bằng giọng nói thiếu não bảo:

- Người có biết đâu. Trong vòm trời võ hiệp những tay trung đỉnh cao thủ là Nhứt tăng, nhị nhất cái, tam kiếm khách, sáu người này là vũ nội vô địch.

Ma diện nhơn như chợt nhớ điều gì, hấn vội lớn tiếng cướp lời:

- Sư thúc. Còn nữa, còn một ký hiệu vẽ gọn hai chữ Tuyệt tình có phải là người mà sư thúc thường nói Tuyệt tình kiếm khách đấy chẳng ?

Lão ốm nghe đến đây, càng tỏ ra thất vọng chán chường, lão ôm đầu rên rĩ:

- Thế là hết. Hổng cả rồi.

Ma diện nhơn biến sắc hỏi nhanh:

- Vì sao thế ? Sư thúc, nghĩ gì thế ?

Lão ốm lắc đầu buồn bã đã dươi, bằng giọng nói tuyệt vọng:

- Nhứt tăng, nhị nhất cái, tam kiếm khách, số sáu người đại danh đã có mặt hai người, nếu hai người kết liên với nhau, thì chúng ta dám chống lại họ được sao.

Ma diện nhơn quá bất mãn về thái độ gàn dở của lão nên trở giọng bướng bỉnh:

- Sư thúc. Tai nghe đâu bằng mắt thấy, biết đâu người đời họ hữu danh vô thực. Hãy nhìn thấy sẽ quyết định sau.

Lão ốm không thuận nghe lý luận gàn bướng bèn ngắt lời hỏi:

- Người còn nhìn thấy ký hiệu gì nữa ?

Ma diện nhơn nâng chén trà lên uống một hớp, đôi mắt nhìn ra cửa sổ mơ màng, hấn chợt nhớ lại một việc liền nói:

- Sư thúc, còn một điều hơi lạ, là phía dưới hai chữ Tuyệt tình có vẽ một quyển sách không rõ có phải ký hiệu hay chăng ?

Lão ốm kêu lên thất thanh:

- A.

Tiếng a vừa thoát khỏi vành môi mỏng, dường như có gì ngăn chặn. Lão mấp máy vành môi, song nói chẳng ra lời, lão đưa hai tay bóp mạnh vào trán, nhăn mặt, cau mày, tựa hồ như gan ruột đã khô, vì cùng tư cặn tưởng

Cừu Thiên Hiệp thấy thế cười thầm: Lão gầy dù lão có suy nghĩ trong mười năm, cũng khó mà tìm được gì theo ý muốn.

Quả nhiên, lão đứng phắt dậy, bước lui bước tới giữa phòng ra chiều suy nghĩ lung lăm, sau cùng lão cũng cất tiếng nói băng quơ:

- Hừ. Chẳng có gì lạ nó là một môn phái. Là một phái mới ra đời.

Ma diện nhơn đưa mắt nhìn lão nói:

- Tôi đã in ký hiệu của sư thúc vào tường.. rồi ...

Lão ốm khoác tay lắc đầu bảo:

- Rõ khổ. Hôm nay có rất đông nhân vật rồng mây, người đã lỡ lưu ký hiệu, chúng ta chỉ còn nước trốn đi là hay hơn cả, đừng để lọt vào mắt thiên hạ.. để rồi ôm chịu sự trống không.

Ma diện nhơn quá bức dọc về tinh thần chí bại của lão, hấn cố cao giọng gào to:

- Sư thúc nói chi những lời này ? Trâu sơn phái đâu phải là một phái yếu hèn ? Còn sư thúc là Trâu sơn tiên viên Hích Lượng một người trong nhóm tam nghĩa cứu hiệp oai trấn giang hồ danh rền thiên hạ.. sư thúc đã quên tự hiệu rồi ư ?

Cừu Thiên Hiệp nghe nhắc đến bốn chữ Tam nghĩa cứu hiệp làm rung động cả chân thân ...

Nguyên vì Hùng phong vạn lý Nhiệm Tứ Huệ là người đứng đầu nhóm Tam nghĩa cứu hiệp chữ nghĩa, chữ Hiệp nghe rất dễ mến, nhưng độc địa vô cùng, danh ác đến nỗi giết người không gớm tay.

Nhiệm Tử Huệ đã nuôi dưỡng Cửu Thiên Hiệp mười năm, cốt trả thù móc mắt và tâm địa vô cùng tàn nhẫn, người thường không thể nghĩ được.

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi rất lâu, bất giác nhớ đến cô bé Hắc Phụng diễn trò lúc sáng, bấy giờ không rõ có ở đây không, mà chẳng thấy bóng dáng hay tiếng nói của cô nàng.

Chẳng để Cửu Thiên Hiệp nghĩ ngợi nhiều, Trần sơn tiên viên Hích Lượng cất tiếng nói:

- Người đã ghi ký hiệu rồi, dĩ nhiên chúng ta không thể ly khai buổi hội, chúng ta sẽ đến nơi tùy cơ hành sự. Hiền đệ. Người có đến đây phải nhẫn nại chờ có hồ đồ nhé.

Ma diện nhơn tựa hồ như chẳng vừa ý, nên tiếp tục nói:

- Sư thúc. Sau khi diệt nhi khắc xong ký hiệu. Diệt nhi chưa về ngay, lại gặp thêm một nhân vật lợi hại nữa.

Cửu Thiên Hiệp cố nén cười nghĩ thầm:

Gặp ai người cũng cho là lợi hại cả, thật là quân nhất gan.

Tiên viên Hích Lượng hỏi nhanh:

- Là ai thế ?

Ma diện nhơn chưa kịp đáp, đột nhiên ngoài cửa sổ thò vào một bàn tay xòe năm ngón như cánh quạt.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy cả kinh, không rõ điều cổ quái gì sắp xảy ra.

Ma diện nhơn đưa tay thủ thế, còn Tiên viên Hích Lượng thì cười ngất bảo:

- Quả là Ngũ diện yêu hồ.

Lão chưa nói cạn lời, đã nghe một tiếng soạt nhè nhẹ, rồi một bóng người lướt nhanh qua nóc nhà.

Cửu Thiên Hiệp đã trải qua hai độ kỳ duyên cho nên tai thông mắt sáng, nhìn bóng nơi trú, nghe tiếng động biết phương nào, nên vội nằm phục sát đất, sợ lộ hình tung bị kẻ lạ phát giác.

Chiếc bóng đen nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành rơi nhanh trên mái nhà, mà không gây ra tiếng động nhỏ.

Tiếp theo đấy, một giọng nói ẻo lả của người thiếu nữ khẽ vang lên:

- Lão hầu nhi. Sau lưng gọi ta là Yêu hồ. Hừ. Ta Yêu hồ thì mọi người là súc sanh dã thú cả.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng đưa nhanh tay hữu đẩy mạnh cánh cửa sổ, rồi thò đầu ra ngoài cười nhẹ bảo:

- Nhắc đến A Man, thì Tào Tháo lại dẫn xác đến. Hãy mau vào đây.

Cả hai tỏ ra vui vẻ lắm, họ cười hỉ hả không thôi.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt hướng vào trong nhìn thấy người vừa xuất hiện là một vị đạo cô trung niên, mái tóc đen tuyền như suối mộng, mặt trắng môi hồng, nhất là đôi mắt xanh biêng biếc, nàng mặc áo bá kết đạo y thắt lưng xanh, dáng điệu phong tao cốt cách, nàng chỉ vịn song cửa leo vào nhà, Trâu sơn tiên viên Hích Lượng vội đưa cánh tay vờn dịu nàng đi vào phòng viện

Cừu Thiên Hiệp không nghe họ nói chuyện nữa, mà chỉ nghe tiếng cười khúc khích đầy vẻ lả lơi của đạo cô, pha lẫn tiếng cười hô hố đượm mùi dục lạc của Tiên viên Hích Lượng.

Nghe qua giọng cười đùa bỡn cả hai, chàng đoán biết vị đạo cô này là hạng phong tao nữ khách, không phải người lộ số chánh kinh, nhất định vị đạo cô này thuộc hàng giang hồ bại loại, vốn dòng đàng phụ, dâm giai

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, quyết không để vào tai tiếng nói giọng cười của Viên, Hồ

Dứt tiếng cười đùa, Trâu sơn tiên viên Hích Lượng vào đề bằng giọng nói rất nhỏ:

- Thủ xét lại buổi hội Trường An đêm nay, ta nghe nói cao thủ tề tựu như sóng biển mây ngàn, thì công việc sẽ biến đổi qua nhiều sắc thái. Vậy nàng là một tinh quái hồ ly đã tính toán thế nào, và đưa ra những tuyệt chiêu gì ?

Ngũ diện yêu hồ bữu môi cười nhạt, bằng giọng nói dịu dàng và bí mật:

- Bồn cô nương đã có kế hay tuyệt, hiện giờ thì cơ trời khó lộ cho ai nghe.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng cười hô hố, trầm giọng bảo:

- Đạo cô hãy im đi, đừng giở giọng rao hàng. Cái môn Mị nhãn mê hồn thuật của ngươi, dùng để đối phó với người khác kìa, chớ đừng mong đối phó với Thước y du long Thượng Quan Kiệt và Tuyệt tình kiếm khách, chỉ sợ ngươi mất công vô ích.

Ngũ diện yêu hồ nhoẻn miệng cười bảo:

- Khỉ già họ Hích. Chớ có khinh người, bản đạo cô đã có diệu kế thật đấy.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội nín hơi, tâm tịnh cố lắng nghe, nhưng họ không nói nữa.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nói tiếp:

- Việc này liên quan đến quyền Tuyệt thế kỳ thư, còn ngại đến sanh mạng chúng ta khó bảo toàn, là việc hết sức quan hệ người chớ tưởng đó là trò đùa nhé.

Ngũ diện yêu hồ tỏ ra đắc ý cả cười bảo:

- Thật là nhát như khỉ, người hãy kể tai đây nghe ta bảo việc này

Nhìn qua khe cửa chàng thấy hai người kề tai nhau nói nhỏ. Cừu Thiên Hiệp quá nóng lòng, nhưng không có cách nào nghe được những lời nói của họ.

Lúc bấy giờ nếu công khai ra mặt thì bất tiện còn nghe trộm thì không được nữa, còn lén lút bước đến rình ngoài song cửa lại sợ lộ hình tung.

Lúc bấy giờ gian nhà đối diện bỗng truyền sang một giọng cười hùng hậu.

Chàng lại nghe Trâu sơn tiên viên nói tiếp:

- Hay lắm đấy. Hôm nay ta thấy người mới hoàn toàn là con hồ ly tinh quái, khi thiết thư về tay rồi, người chớ quên người bạn già này nhé.

Ngũ diện yêu hồ bữu vành môi cong bảo:

- Xi. Chưa giương bẫy đã bắt nước làm lông, chưa vào vòng đã mong ăn thịt. Rõ là khỉ già

- Bồng. Bồng.

Tiếng trống canh lầu Ngũ Phụng đã điểm hia dùi, báo hiệu bước sang canh hai, đêm lặng người yên, cảnh vật chìm say trong dạ tịch.

Cửa sổ đối diện ánh sáng vàng chiếu ra le lói. Ngũ diện yêu hồ giữ áo, đứng trong phòng nhảy vọt ra sân khách sạn tiếp theo đấy Trâu sơn tiên viên Hích Lượng hối hả chạy theo, hấn đặt bàn tay lên vai Ngũ diện yêu hồ âu yếm bảo:

- Khi quyền thiết thư lọt vào tay, mong nàng nhớ chút duyên già của chúng ta, mà để cho ta xem với nhé.

- Húy. Ối chao. Lão hầu

Không hiểu vì sao Ngũ diện yêu hồ đột nhiên lại kinh sợ kêu hoảng lên, đôi mắt lộ ra tia ngạc nhiên thất thần. Bằng giọng nói mất bình tĩnh nàng ta hỏi:

- Lão Hầu người chẳng có giẫm mạnh lên chân ta chứ ?

Trâu sơn tiên viên lắc đầu, mỉm cười bảo:

- Chẳng lẽ là ma, hay là chúng ta đã gặp

Cửu Thiên Hiệp nhìn xuống sân khách sạn thấy một vầng khói trắng lơ mờ, quện qua cuộn lại sau lưng Trâu sơn tiên viên Hích Lượng.

Ngũ diện yêu hồ run giọng bảo tiếp:

- Đây lão hầu. Người có nghĩ rằng trong khách sạn này có xảy ra chuyện quái lạ không ?

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng đôi mắt chớp lia vẻ mặt dớn dác, vừa run giọng nói:

- Đúng thế. Ta vừa nghe ai thổi sau ót ta mấy lượt. Là thật.

Cửu Thiên Hiệp rung động khắp chân thân, vì hai người này rất lợi hại, song không rõ có người theo dõi. Chỉ vì chàng có đôi mắt tinh vi, nên mới thấy rõ vầng khói mỏng lượn qua, đấy chính là một người có môn khinh công tuyệt đỉnh đang theo dõi cặp Viên, Hồ.

Ngay lúc đó, Ngũ diện yêu hồ vẫn chưa hết lo âu nói:

- Chắc trong khách điểm không cúng bái, nên yêu quỷ lộng hành.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng vẫn chưa hết kinh sợ nói tiếp:

- Thật là quái đản, làm gì có ma quỷ lộng hành chẳng qua

Lão chưa nói dứt lời, bỗng thấy Ma diện như từ trong chạy hồng hộc ra ngoài kêu lên rối rít:

- Sư thúc. Bất hảo. Con Hắc Phụng ngạnh đầu không rõ đi đâu mất.

Trâu sơn tiên viên nghe qua tái mặt, hối hả chạy vào nhà vừa đi vừa hỏi nhanh:

- Thật thế à ?

Lão vào nhà một lúc lâu, bỗng nghe lão quát âm lên:

- Người là thằng chết gió ? Nó làm sao tự giải huyết được ? Và chân cẳng đâu nhảy ra song cửa mà đi ? Tất nhiên có người bắt cóc nó rồi. Khổ thật.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm mừng thầm cho hoàn cảnh cô bé Hắc Phụng.

Ngũ diện yêu hồ sợ thất thần nói nhanh:

- Lão hầu nhi. Ta tin rằng có người theo dõi chúng ta. Lão hầu nhi ta đi trước nhé.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nhìn Ma diện nhơn cúi đầu sâu thẳm, bằng giọng nói chán chường bảo:

- Thật là hồng cả, chúng ta phải rời khỏi nơi đây lập tức nếu nghỉ lại đêm nay, chúng ta sẽ gặp dữ nhiều lành ít.

Vừa nói dứt, lão hầu kéo Ma diện nhơn đi ra ngoài, cả hai hướng về tòa cổ lâu song song đi tới.

Cừu Thiên Hiệp đợi cả ba đi rất xa, chàng bèn bước lần đến cửa song toan nhún mình nhảy vọt ra ngoài.

Bỗng nhiên, sau lưng chàng vang lên một giọng nói trầm trầm:

- Chưa nên động vội.

- o O o -